



CUPRINS



Prolog	9
Capitolul unu	
Scrisoarea din copac	11
Capitolul doi	
Furtuna	24
Capitolul trei	
Diavolul din Castel del Monte	36
Capitolul patru	
Doctorul Hugo Algernon	52
Capitolul cinci	
Rafe.....	73
Capitolul șase	
Malpesa.....	96
Capitolul șapte	
Și Trei vor deveni Unu	114
Capitolul opt	
Sălbaticii	141
Capitolul nouă	
Gheață	166

Capitolul zece	
Sfârșitul Lumii	188
Capitolul unsprezece	
Bătaia cu bulgări de zăpadă	207
Capitolul doisprezece	
Către Fortăreață	232
Capitolul treisprezece	
Salutare, iepure!	253
Capitolul paisprezece	
Sera	277
Capitolul cincisprezece	
Cartea Vieții	296
Capitolul șaisprezece	
For Auld Lang Syne	313
Capitolul șaptesprezece	
Ostaticul	326
Capitolul optsprezece	
Ultima dorință a Henriettei Burke	353
Capitolul nouăsprezece	
Bătălia Vulcanului	366
Capitolul douăzeci	
În foc.....	390
Capitolul douăzeci și unu	
Separarea	408
Capitolul douăzeci și doi	
În copaci	420
Capitolul douăzeci și trei	
Fantoma	439
Capitolul douăzeci și patru	
Renașterea lui Magnus cel Teribil	452

PROLOG

Băiatul era mic și nou-venit în orfelinat, ceea ce însemna că avea cel mai prost pat din dormitor, cel mai zdrențaros, mai neuniform și cu cel mai ciudat miros; era puțin mai mare decât un pătut de copil, înghesuit într-o firidă din spatele camerei. Iar când țipătul se auzi – un țipăt cum nu mai auzise niciodată, felul în care părea să se strecoare în pieptul său, zdrobindu-i inima –, el fu ultimul dintre copiii speriați care ieși pe ușă.

În capătul scărilor, grupul de copii pătrunse într-o ceață densă și o luă la dreapta, învâlmășindu-se în josul coridorului. Băiatul se pregătea să-i urmeze pe ceilalți, când două siluete se iviră din ceață, pășind pe urmele copiilor. Purtau veșminte negre, aveau ochii de un galben arzător, săbii lungi și ascuțite și duhneau a putregai.

Băiatul așteaptă până ce siluetele trecură, apoi zbură în direcția opusă.

Alerga orbește, cu teama cuibărindu-i-se în gât, știind doar că trebuia să scape de acolo, să se ascundă. Apoi, cumva, se trezi în cabinetul directorului, iar pe hol se auzeau voci. Se ascunse sub un birou și își strânse genunchii la piept.

Ușa cabinetului se deschise brusc; o lumină se aprinse. O pereche de papuci verzi intră în raza sa vizuală și apoi îl auzi pe directorul orfelinatului, un om tiranic și obtuz, implorând:

– Te rog... te rog, nu-mi face rău...

Un al doilea bărbat vorbi, cu o voce neobișnuită, rece și sacadată:

– Ei, de ce așa face una ca asta? Eu am venit după trei copii.

– Ia-i! Ia trei! Ia zece! Dar nu îmi face rău!

Celălalt bărbat păși înainte, podeaua gemând sub greutatea sa.

– Generos din partea ta! Doar că eu am venit după trei copii foarte speciali. Un frate și două surori. Sunt strigați după minunatele nume de Kate, Michael și Emma.

– Dar nu sunt... nu mai sunt aici. I-am trimis departe! Cu mai mult de un an în urmă...

Urmă un bolborosit strangulat, iar băiatul privi cum picioarele cu papuci verzi se ridicară de pe podea, legănându-se în aer. Glasul celuilalt bărbat era calm, lipsit de orice urmă de tensiune.

– Și unde i-ai trimis? Unde îi găsec?

Băiatul își acoperi urechile cu mâinile, dar încă putea auzi glasul înăbușit și sacadat al directorului și vocea înspăimântător de rece a bărbatului.

– Unde sunt copiii...?

CAPITOLUL 1

Scrisoarea din copac



Kate termină de scris scrisoarea, o sigilă într-un plic, apoi merse și o aruncă în scorbura unui copac bătrân.

„El va veni“, își spusese ea.

Îi scrisese despre visul său, despre cel care o trezise din somn în fiecare noapte din acea săptămână. Iar și iar, ea stătuse întinsă acolo în întuneric, acoperită de sudoare rece și așteptând ca inima să i se domolească, ușurată că Emma, dormind lângă ea, nu se trezise și că totul fusese doar un vis.

Cu excepția faptului că nu era un vis; ea știa asta.

„Va veni, își repetă Kate. Când o va citi, va veni.“

Ziua era fierbinte și umedă, iar Kate purta o rochie vaporosă de vară și o pereche de sandale din piele. Părul îi era strâns la spate cu un elastic, deși câteva șuvițe rătăcite i se lipiseră de față și gât. Avea cincisprezece ani și era mai înaltă decât în urmă cu un an. În alte privințe, înfățișarea ei nu se schimbaseră. Cu părul ei de un blond-închis și ochi căprui, încă uimea pe oricine o vedea, întrucât era o fată

remarcabil de frumoasă. Dar nu era nevoie ca o persoană să o privească atent pentru a vedea urma de îngrijorare ce se ascundea pe fruntea sa, tensiunea din brațele și umerii săi, sau felul în care unghiile îi erau roase până la carne.

În această privință nimic nu se schimbase, într-adevăr.

Kate nu se mișcase de lângă copac, ci stătea acolo, mângâind absentă medalionul din aur de la gâtul său.

În urmă cu mai mult de zece ani, Kate, fratele și sora sa mai mică fuseseră despărțiți de părinții lor. Crescuseră într-o serie de orfelinate, printre care unele curate și în regulă, conduse de către oameni prietenoși, dar cele mai multe deloc mulțumitoare, iar adulții care le administrau nici pe departe binevoitori. Copiilor nu li se spusese de ce părinții lor îi trimiseseră departe de casă sau când urmau să se întoarcă. Dar de faptul că părinții lor se vor întoarce în cele din urmă, că vor fi din nou o familie, copiii nu se îndoiseră niciodată.

Fusese datorია lui Kate să aibă grijă de fratele și de sora sa. Făcuse acea promisiune în noaptea în care mama sa venise în camera ei în Ajunul Crăciunului, în urmă cu mulți ani. Încă își putea aminti momentul atât de îndepărtat: mama sa aplecându-se asupra ei, prinzându-i în jurul gâtului medalionul auriu, în timp ce Kate îi promitea că îi va proteja pe Michael și Emma.

Și an după an, când se perindau din orfelinat în orfelinat, chiar și când înfruntaseră pericole și dușmani pe care nu și i-ar fi imaginat vreodată, Kate se ținuse de cuvânt.

Dar dacă doctorul Pym nu venea, cum îi mai putea proteja?

„Dar va veni, își spuse. Nu ne-a abandonat.“

„Dacă este așa, spuse un glas din mintea sa, de ce v-a trimis aici?“

Și, fără să se mai poată abține, Kate se întoarse și privi în josul dealului. Acolo, vizibile printre copaci, erau ruinele zidurilor din cărămidă și turnurile Orfelinatlui Edgar Allan Poe pentru Orfani Incorigibili.

În apărarea sa, se îndoia de decizia doctorului Pym de a o trimite pe ea și pe frații săi înapoi la Baltimore doar când se simțea frustrată și obosită. Știa că el nu îi abandonase cu adevărat. Dar faptul rămânea: dintre toate orfelinatele în care copiii trăiseră de-a lungul anilor – printre care unul situat lângă o stație de epurare, și un altul care părea să izbucnească mereu în flăcări – Orfelinatul Edgar Allan Poe pentru Orfani Incorigibili era cel mai rău. Iarna, frigul punea stăpânire pe camere, podelele erau pline de nămol, tavanul avea scurgeri; era habitatul unor haite de pisici sălbatice...

Și, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, mai era și domnișoara Crumley, directoarea – sau mai degrabă zgrițuroaica – care îi ura pe Kate, și pe frații ei. Domnișoara Crumley crezuse că scăpase definitiv de copiii Crăciunul trecut și nu fusese deloc încântată când, o săptămână mai târziu, ei apăruseră din nou la ușa sa, cu un bilet din partea doctorului Pym, care menționa că orfelinatul din Cambridge Falls fusese închis din pricina unei „infestări cu broaște țestoase“, totodată și cu rugămintea adresată directoarei de a avea grijă de cei trei frați, dacă nu o deranjează, până când problema va fi remediată.

Desigur că pe domnișoara Crumley o deranjase. Dar când încercase să îl sune pe doctorul Pym pentru a-l informa că sub nicio formă nu îi putea accepta pe copii și că îi va trimite înapoi cu următorul tren, descoperise că toate informațiile pe care doctorul Pym i le oferise înainte (numărul de telefon al orfelinatului, adresa, declarații din partea unor copii fericiți și bine hrăniți) dispăruseră din dosarele sale. Nici măcar compania de telefonie nu avea înregistrat numărul. De fapt, oricât de multe cercetări ar fi făcut, domnișoara Crumley nu putuse găsi nicio dovadă că orașul Cambridge Falls exista cu adevărat. În cele din urmă, fusese obligată să cedeze. Dar avu grijă ca toți cei trei frați să știe că nu sunt bine-veniți și profită de fiecare ocazie pentru a-i încolți pe holuri sau la cantină, bombardându-i cu întrebări în timp ce îi înghiontea cu degetul său durduliu.

- Unde, mai exact, este acest Cambridge Falls? - *ghiont* - De ce nu îl pot găsi pe nicio hartă? - *ghiont* - Cine este acest doctor Pym? - *ghiont, ghiont* - Măcar este un doctor adevărat? - *ghiont, ghiont, ghiont* - Ce s-a întâmplat acolo? Știu că este ceva putred! Răspundeți-mi! - *ghiont, ghiont, ghiont, ciupitură*.

Frustrată că fusese trasă de păr pentru a treia oară într-o săptămână, Emma sugerase să îi spună adevărul domnișoarei Crumley: că doctorul Stanislaus Pym era un vrăjitor, că motivul pentru care directoarea nu putea găsi Cambridge Falls pe o hartă era că acesta făcea parte din lumea magică, așadar ascunsă de oamenii normali (sau, în cazul ei, anormali), că în ceea ce privea întâmplarea de acolo, cei trei descoperiseră o Carte veche, legată cu piele verde, care i-a

purtat înapoi în timp, că întâlniseră pitici și monștri, că se luptaseră cu o vrăjitoare malefică, salvaseră un întreg oraș și că, din orice punct de vedere i-ar fi privit, ei erau eroi. Chiar și Michael.

- Mulțumesc, spuse sarcastic Michael.

- Cu plăcere.

- Oricum, nu îi putem spune asta. Va crede că suntem săriți de pe fix.

- Și ce dacă, răspunse Emma. Aș prefera să fiu într-un spital de nebuni decât în locul ăsta.

Dar în cele din urmă, Kate îi convinsese să rămână la povestea inventată. Cambridge Falls era un loc obișnuit, doctorul Pym era un bărbat obișnuit și nimic ieșit din comun nu se întâmplase.

- Trebuie să avem încredere în doctorul Pym.

„La urma urmei, gândise Kate, ce altă opțiune aveau?“

Frânturi vagi dintr-o melodie răsunau pe deal, amintindu-i lui Kate că astăzi era ziua petrecerii organizate de domnișoara Crumley, iar ea privi în jos printre copaci, către cortul mare și galben care fusese ridicat pe peluza orfelinatului. În ultimele două săptămâni, fiecare copil din orfelinat muncise neîncetat, plivind iarba, spălând geamurile, tunzând gardul viu, ducând gunoiul, strângând cadavrele animalelor care se strecuraseră în orfelinat pentru a muri, totul pentru o petrecere la care nici măcar nu erau invitați.

- Și să nu vă prind că trageți cu ochiul pe fereastră la oaspeții mei! îi avertizase domnișoara Crumley pe copiii adunați la micul dejun. Domnul Hartwell Weeks nu doarește să vă vadă fețele murdare lipite de geamuri.

Domnul Hartwell Weeks era președintele Societății Istorice din Maryland, omul în onoarea căruia era dată această petrecere. Societatea organiza un tur săptămânal cu autobuzul al „clădirilor importante din punct de vedere istoric” din zona Baltimore, iar cum orfelinatul fusese o fabrică de armament în timpul unui oarecare război petrecut în urmă cu mult timp, domnișoara Crumley era decisă să îl vadă adăugat pe listă. Atunci ar putea – știa asta din sursă sigură – taxa grupuri de turiști jalnici cu zece dolari de persoană pentru privilegiul de a călca pe terenul orfelinatului.

– Iar dacă vreunul dintre voi îmi distruge planul – privise încruntată către Kate, fratele și sora sa în timp ce spusese asta –, ei bine, mereu primesc telefoane de la oameni care au nevoie de copii pentru experimente științifice periculoase, genul de lucruri pentru care nu vor să risipească un câine util; aş putea cu ușurință să le propun câteva nume!

Oaspeții începură să sosească, iar Kate privea cum bărbați în sacouri albastre și pantaloni albi, femei în rochii crem și pastelate se iveau la colțul orfelinatului și se grăbeau către umbra cortului. De fapt, Kate îi privea doar pe jumătate. Și iarăși, se gândea la visul său. Putea auzi țipetele, putea vedea creaturile cu ochi galbeni pândind prin ceață, putea auzi glasul bărbatului rostind numele său și al fraților ei. Oare evenimentele din visul ei se întâmplaseră deja sau urmau să se întâmple? Cât timp mai aveau de așteptat ea și frații săi?

Avea încredere în doctorul Pym; chiar avea. Dar era speriată.

– Of, a făcut-o din nou!

Kate se întoarse pentru a-l vedea pe fratele său, Michael, urcând bosumflat dealul. Era roșu la față și transpirat, iar ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului. O geantă veche îi era aruncată peste piept și îi atârna pe coapsă.

Kate se strădui să zâmbească.

– Ce a făcut din nou?

– A intrat în bucluc, spuse Michael cu o exasperare prefăcută. Domnișoara Crumley a prins-o încercând să fure din înghețata pentru petrecere. Credeam că va face infarct. Domnișoara Crumley, nu Emma.

– Bine.

– Asta este tot? Nu ești furioasă? Michael își aranjă ochelarii și se încruntă. Kate, știi că doctorul Pym ne-a trimis aici pentru a ne ascunde. Cum să facem asta dacă Emma continuă să intre în belele?

Kate oftă. Auzise toate aceste lucruri înainte.

– Trebuie să învețe să se comporte mai responsabil, continuă Michael. Să își folosească capul. Nu îmi amintesc să fi fost atât de nepăsător la vârsta ei.

Spuse asta de parcă s-ar fi referit la un trecut îndepărtat.

– În regulă, rosti Kate. Voi vorbi cu ea.

Michael încuviință din cap.

– Speram că vei spune asta. Am citatul perfect pentru situație. Poate îl vei strecura în discuție. Așteaptă o clipă... Cotrobăi prin geanta sa, iar Kate știu fără să vadă că Michael scotea Cartea *Totul despre pitici*. La fel cum ea ținea la medalionul său, Michael prețuia Cartea aceea. În noaptea în